

Інна Снарська (Дідик) народилася в місті Полоцьку (Білорусь). Закінчила Новополоцький політехнічний інститут і Полтавський державний педагогічний університет імені В. Г. Короленка. Живе в Полтаві. Працює редактором телебачення обласної державної телерадіокомпанії "Атава". Автор близько 150 телевізійних передач і документальних фільмів. Член Спілки письменників Білорусі, Національної спілки письменників України, Національної спілки журналістів України. Лауреат літературно-мистецької премії імені Василя Симоненка. Автор поетичних збірок "Пацёркі", "Пачакай, мая птушка...", "Лясная панна", "Кветка гарынь", "Дві землі – дві долі", "Вересові пісні зорі". Вірші пише переважно рідною білоруською мовою, та є в її творчому набутку й україномовна лірика. Поезії Інни Снарської перекладалися польською, російською, румунською, англійською та українською мовами.

ВОГНЕПАКЛОННИЦА

"Агню, паддай агню!" –
Мне дзед-каваль з нябёс даваў урокі,
Калі я падала ў знямозе на зямлю,
Калі з аўчынку быў сусвет шырокі.

"Агню, паддай агню!" –
І хлебам дыхала духмяна паддувала.
Я гэтыя ўспаміны бараню,
Ад ворагаў-вятроў ў душы хаваю.

Мой дзед-каваль каваў само жыццё
І гартаваў імгненні і гадзіны:
"Паддай агню, не падай духам, Іна,
І кожны дзень прымай, як адкрыццё".

* * *
Прачнуўся ў снежні майскі хрушч.
Хіба не дзіва?
Ён перайшоў часоў мяжу
Адзіны.

Як прарастае дзень і лес
З жыцця і смерці,
Той хрушч з нябёснай печы злез –
Да сэрца.

З якога свету пераход,
З якой старонкі?
Званы-дарогі сотні год
Спяваюць звонка.

На падваконні ліст жывы
Вусамі круціць,
Замову ён прынёс травы
Ад люці.

* * *
Поўня. Вялікае неба
Свеціць зарой адчайнай.

Стане ракою глеба,
Ўздыме ільды плячамі.

Зорцы свяціць паўночнай,
Радавацца, што жывая.
У крышталёвыя ночвы
Падае ключ ад Рая.

Я ухаплю надзею
Спраўнай сваёй рукою,
І адшукаю дзверы,
І паплыву ракою...

МУЗЫКА

Тады чужое робіцца сваім...
Л. Дранько-Майсюк

Калі чужое робіцца сваім,
Ты мне заграй, заграй на акарыне,
Бо я, унучка вешчага Скарыны,
Жыву далёка ад сваёй зямлі.

Я палячу на поўнач. Зарапад –
Заручнік хрызантэмавых мелодзій.
Заграй на акарыне, любы брат,
І можа сэрца хрызантэму ўродзіць.

Лячу да Полацка, ён мой Ерусалім,
І адчуваю: кветка прарастае...
Тады чужое робіцца сваім.
Іграе акарына. Спіць Палтава.

ДАРОЗЕ

1
Сівее нітка стомленых дарог.
Мне дарагая кожная. Да сэрца
Дарогаю нам дакрануўся Бог,
Ля вогнішча прысеўшы, каб сагрэцца.

Душу сваю ратую, як магу,
Малітвай, вершам, проста добрым словам.

Дарогаю брыду, іду, бягу
І зноў вастру жыцця свайго аловак.

2

Ля ног лягла дарога шчанюком,
Ступні казыча, ў вочы заглядае.
Было заўжды так на рагу вякоў,
На ростанях трывожных небаkraю.

Я пабягу па ёй, я палячу,
І вылечу душу сваю дарогай.
Свой лепшы верш дарозе прысвячу
Шчаслівай і самотнай, доўгай-доўгай.

Усе трывогі звяжа паяском,
Усе сумненні і вузлы развяжа.
І ўспомню я гасцінны, цёплы дом
Багаты Богам, праўдаю сярмяжнай.

Я сяду на драўляны ганак свой,
Як у дзяцінстве абдыму бабулю...
І паляціць зямля няўдоўнай куляй
Цераз сумёты вечнасці сівой.

* * *

Ах, вёсачка Сястронкі,
Дзіцячая старонка,
Сунічная старонка
Маёй лясной душы.
Ты адляцела птушкай
У залатыя пушчы
І засталася сушчай
І сёння і заўжды.

* * *

Ухаплюся за зямлю,
За шаўковую траву,
За сівыя кавылі,
За казюрку у раллі,
За клубнічны вус даўгі,
За барвінак дарагі...
Ухаплюся за зямлю
І адчую, што жыву.

* * *

Наталяю душу цішынёй,
Цудадзейным лясным адварам.
Адрастаюць крылы. Анёл
Мне зёлкі духмяныя варыць.

Ён вартуе маю цішыню
І лісце старое паліць,
Канюшынаю ўкрые зямлю
І кветку падорыць на памяць.

Паляцець бы... "Дык не шкадуй,
Што было, што збылося, што будзе..."
Мой Анёл жывую ваду
Крыламі студзіць.

ПАЭТАМ

Мы – дрэвы, бяссонныя дрэвы.
Далей і далей ад зямлі
Ляцім пад шалёнства мяцелі,
Пад міты шаўковай травы.

Мы – дрэвы. Пішыце лісты нам
На крыльцах сівых матылькоў,
На павуцінках асенніх,
На лапах галодных ваўкоў.

Далей і далей ад карэння...
Мы прагнем, як волі, нябёс,
Ды цяжка нам стаць на калені,
Прыняць адзінокі наш лёс.

І цяжка, і позна вярнуцца.
Галінкаю стыне рука,
І не дае азірнуцца
Кара, лубяная рака.

ЖЫЦЦЁ

Стамлённыя рукі, жывая і звонкая гліна...
А неба высока, а сэрца глыбока. Хвіліны
Ляцяць зарападам да сэрца, на самае дно,
І дзень дагарае, і п'е залатое віно.

Народзіўся з гліны і ў гліну калісці вярнешся.
А сэрца? А сэрца натоліцца вершам,
І траўнем чаромхавым, вераснем
жоўтагаловым.
А сэрца застанецца босым і шчырым словам.

* * *

Не щастить, не щастить,
Сумно, Ангеле мій милий,
Нас карае не блакить
І не сивий клен похилий.
Нас карае не трава
Перед холодом слабкая,
А лихая голова...
Каюсь, Ангеле мій, каюсь.

ОСІНЬ

Полетіло, полетіло
Моє лістячко на південь,
Моє лістячко невтомне,
Моє лістячко жертовне.

– Лістя! Лістя!..

– Га-га-га!..

Була милому слуга
До шовкової постелі,
До холодної купелі...

Бігла осінь за село,
Її плечі замело,
Її коси забілило,
Лиш уста, мов кров, горіли...

* * *

Калино, не кляни мене,
Залиш мене на милість серця,
Я вип'ю день до сліз, до денця,
Як ніч помре, як ніч мине.

У сильних хліба не прошу,
Мені б залишить тільки волю,
І вкриє ранок спалах болю:
Це я над прірвою кружу.

* * *

Ти без гріха?
То кинь у мене камінь.
Розтросчена, зневірена –
Змовчу.
Кохання наблукалося світами,
Напилося отрути досхочу.
О мрійниця,
О срібнокрила птаха,
Душе моя,
Прости мене, прости...
І відпусти знеболену від страху,
Знедолену вагітність і цвісти.
Не відчувати.
Не жаліть.
Не плакати.
Пошерхлі губи.
Стіни.
Мова тіл...
І камінь той,
Який чекає знака,
В безодню ночі голубом злетів.

* * *

Вже летять на південь клени
І птахів беруть з собою.
Тільки сад мій все зелений,
Стільки в ньому ще любові.
Від печалі до світанку –
Слід зими від люті чорний.
Сад мій – яблуком останнім
Соковитим і безсонним.

* * *

Я віршів не писала про любов
давно-давно.
Вже виросла черешня
на золотих слідах твоїх прийдешніх.
А поки ніч, і крук,
і тільки ніч.

ЗАВІРЮХА

А морозам і не страшно:
Не горіли – горювали,

На землі давно не нашій
Ми з тобою царювали.

Завірюха, завірюха...
Б'ється серце в тілі вовчим.
Ти пісень її не слухай
Проти ночі.

СВІТЛО І ТІНЬ

Був ти сонячним
птахом-соколом,
я ж імлою вкривала степ.
І не ластівка,
і не лагідна,
і не вільная,
все ж ... твоя.

* * *

Так пізно, так пізно, так пізно
Вовчиці лісом кружили,
Так ніжно, так ніжно, так ніжно
Сніг засипав ожину.

То, може, остання ніжність,
То, може, останнє щастя,
Він цілував їй ніжки
І золоті зап'ястя.

“Так гаряче, сніже-сокіл...” -
Її завірюхи до трясця.
І сосни, і сосни, і сосни,
І золоті зап'ястя.

ПОЕТУ

На ноги встав – зорю дістав,
І ніч змаліла.
Горіла за селом верста,
А тінь марніла.

Хранитель втрачених пісень,
Правічних казок,
Цей ліс воскрес, хвала весні,
Із нами разом.

І там, де осінь не біда –
Зима не туга.
То не роки – вода, вода,
Барвиста смуга.

Тепло із наших двох долонь –
Оця планета.
Гори, палай, не охолонь
Рядок поета.

